

3. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa Trestného poriadku, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 4Tos/117/2025 zo 17. decembra 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v jeho trestnej veci sú všetky dôkazy založené na nezákonnom výsluchu svedkyne, ktorá bola vypočutá, hoci bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti, ktorej nebola zbavená príslušným orgánom. Ide o prvotnú výpoveď svedkyne z 28. júna 2025, ktorá ako oznamovateľka oznámila na linke operačného strediska, že jej neznámy muž oznámil na linke dôvery správu, že má v úmysle neznáme osoby a seba zabiť bombovým výbuchom. Sťažovateľ bol hneď v uvedený deň zadržaný.

5. Pri následnom výsluchu svedkyne táto uviedla, že pracuje ako psychologička, na ktorú sa podľa sťažovateľa vzťahoval (v tom čase účinný) § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 199/1994 Z. z. o psychologickéj činnosti a Slovenskej komore psychológov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o psychologickéj činnosti“), podľa ktorého psychológ je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti so psychologickou činnosťou s klientom. V prípade svedkyne nebola naplnená podmienka podľa § 3 ods. 3 zákona o psychologickéj činnosti, podľa ktorého vo verejnom záujme môže bez súhlasu klienta alebo jeho zákonného zástupcu zbaviť psychológa povinnosti mlčanlivosti Predsedníctvo Slovenskej komory psychológov. Na svedkyňu sa teda uplatňoval zákaz výsluchu v zmysle § 129 ods. 2 Trestného poriadku. V danom prípade neprichádzala do úvahy aplikácia § 129 ods. 3 Trestného poriadku, keďže nešlo o trestný čin, ktorý by mal svedok povinnosť prekaziť (§ 341 Trestného zákona).

6. V predmetnej veci teda nemala byť svedkyňa vypočutá, keďže nebola zbavená povinnosti mlčanlivosti. Uvedený dôkaz bol nosným pre vznesenie obvinenia sťažovateľovi a pre všetky ďalšie uznesenia a opatrenia a tiež pre ďalšie vykonané dôkazy (znalecký posudok, údaje z odňatého zariadenia a iné dôkazy), bol teda plodom z otráveného stromu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu. Napadnutým uznesením krajského súdu bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a jeho ponechaní vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

8. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V rámci predbežného prerokovania preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa

obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V úvode pripomína, že uplatnenie jeho právomoci je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

10. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre tiež formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať aj právne argumenty (ústavnoprávnu argumentáciu). Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je postačujúci (m. m. IV. ÚS 182/2021). Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať ústavnú sťažnosť za dostatočne odôvodnenú. Zároveň ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov krajského súdu musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 463/2018).

11. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, t. j. takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

12. Ústavný súd si je vedomý, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, a preto nemožno od neho očakávať podanie formálne bezchybného podania. Nemôže rozumne vyžadovať, aby sťažovatelia – právnici laici, ktorí sa naň obracajú, namietali v podaniach konkrétne označené články ústavy alebo medzinárodných dohôrov spolu so zodpovedajúcou ústavnoprávnou argumentáciou. Sťažovateľ

odvodzuje namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy námietskou, že v jeho trestnej veci je nosným dôkazom výsluch svedkyne (pôvodne oznamovateľky), ktorý je nezákonným dôkazom, keďže svedkyňa bola vypočutá napriek tomu, že nebola zbavená povinnosti mlčanlivosti, ktorou bola ako psychologička viazaná podľa zákona o psychologičkej činnosti. Na tomto podklade formuluje návrh, aby ústavný súd vyslovil nezákonnosť daného dôkazu, čo je však návrh, o ktorom ústavný súd nemá právomoc rozhodnúť. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam však absentuje akákoľvek ďalšia konkrétna argumentácia a námietky.

13. Zároveň je sťažovateľova ústavná sťažnosť postihnutá nedostatkom, keď nie je splnená zákonom stanovená požiadavka povinného zastúpenia advokátom v zmysle § 34 ods. 1 v spojení s § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nepreukazuje, že by bol on sám advokátom (§ 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a nevyplýva to ani z nahliadnutia do verejného zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou, pričom nežiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 zákona o ústavnom súde.

14. Napriek už popísaným skutočnostiam ústavný súd s poukazom na materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa odvodil z ústavnej sťažnosti sťažovateľa námietku smerujúcu k ústavnosti posúdenia jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu všeobecnými trestnými súdmi, ktorej relevanciu sa rozhodol posúdiť v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti. V záujme hospodárnosti konania ústavný súd upustil od výzvy sťažovateľovi na odstránenie nedostatku ústavnej sťažnosti spočívajúceho v absencii povinného zastúpenia advokátom, keďže dospel k záveru, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti by zjavne nevedlo k inému rozhodnutiu o nej. Ústavný súd teda neodmietol ústavnú sťažnosť pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, ale ju prerokoval tak, ako je ďalej uvedené v nasledujúcich bodoch tohto uznesenia.

15. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2T/40/2025 z 11. decembra 2025 riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 4Tos/117/2025 zo 17. decembra 2025 tak, že ju zamietol. Ústavný súd nemá právomoc na posúdenie tejto časti ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 1 ústavy), čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

16. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby.

Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia.

17. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôbený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

19. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní ústavnej udržateľnosti námietok sťažovateľa vychádzal z oboch týchto rozhodnutí.

20. Ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa nenašiel v napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu znaky svojvôle. Napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, keď správne vyhodnotil existenciu formálnych, ako aj materiálnych podmienok ďalšieho väzobného trestného stíhania sťažovateľa. Osobitne krajský súd v napadnutom uznesení k existencii materiálnych dôvodov väzby uviedol, že dôvodnosť podozrenia, že skutok spáchal sťažovateľ, vyplýva z dôkazov zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní a popísaných v obžalobe prokurátora a dôvodnosť tohto podozrenia pretrváva. Poukázal pritom na výsluch svedkyne [REDACTED], závery znaleckého posudku MUDr. Ľubice Slováčikovej, znaleckého posudku Ing. Libora Jakubca a ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú v spise a ktoré popísal prokurátor v obžalobe. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku sťažovateľom zvyrazňuje aj podanie obžaloby na sťažovateľa. Zistené skutočnosti nasvedčujú spáchaniu skutku, pre ktorý bola na sťažovateľa podaná obžaloba, a existenciu dôvodného podozrenia, že tento skutok spáchal sťažovateľ.

21. K druhej materiálnej podmienke dôvodov väzby krajský súd uviedol, že sťažovateľ bol dosiaľ 10-krát súdne trestaný, pričom išlo prevažne o majetkovú, ale i totožnú trestnú činnosť a vykonával aj nepodmienečné tresty odňatia slobody. Dopustil sa 29 priestupkov, ktoré spočívali jednak v priestupkoch majetkového charakteru, v hrubom správaní, ako aj priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu. Bezprostredne pred skutkom, z ktorého je sťažovateľ dôvodne podozrivý, sa dopustil 22. júna 2025 priestupku, ktorý spočíval v opakovanom neopodstatnenom telefonovaní na tiesňovú linku 158, ktorú týmto zneužíval, pričom bol opakovane vyzývaný, aby od konania upustil, no aj napriek opakovaným výzvam polície túto tiesňovú linku zneužíval, za čo mu bola uložená pokuta 100 eur. Ďalšou konkrétnou skutočnosťou je aj znaleckým dokazovaním zistená plne rozvinutá závislosť od alkoholu u sťažovateľa, pričom v čase skutku trpel opitnosťou nanajvýš stredne ťažkého stupňa. Tieto konkrétne skutočnosti u sťažovateľa odôvodňujú dôvod preventívnej väzby. Charakter, závažnosť páchanej trestnej činnosti sťažovateľom, ako aj spôsob jej spáchania, z ktorého je dôvodne podozrivý, stále odôvodňujú obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti. Uvedené okolnosti zároveň vylučujú nahradenie väzby miernejšími prostriedkami, keďže vzhľadom na charakter trestnej činnosti sťažovateľa tieto nie sú spôsobilé dostatočne eliminovať obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti sťažovateľom.

22. K námietke nezákonnosti svedeckej výpovede krajský súd uviedol, že *„námietaná zásada mlčanlivosti sa nevzťahuje na situáciu ohrozenia života a zdravia, či už volajúceho alebo iných občanov a bombová hrozba nemôže byť zo strany bezpečnostných zložiek štátu nijako podceňovaná.“*

23. Oboznámením sa s napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal ústavne udržateľné odpovede na všetky podstatné otázky v rámci konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Konajúce súdy svoje rozhodnutia logickým, zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom odôvodnili a rozviedli, akými úvahami sa pri svojich rozhodnutiach riadili a ako dospeli k záveru o trvaní formálnych a materiálnych podmienok (preventívnej) väzby. Ústavnoprávne udržateľným spôsobom vysvetlili, ako dospeli k záveru o ponechaní sťažovateľa vo väzbe (zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, resp. zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu), pričom poukázali na konkrétne skutkové okolnosti, na základe ktorých rozhodli. Za týchto okolností právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom nie sú arbitrárne. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali právne závery konajúcich súdov v danej veci, keďže nič nenaznačuje, že by uvedené právne závery predstavovali zjavný omyl či exces v skutkových či právnych záveroch. Skutočnosť, že sťažovateľ s uvedeným právnym posúdením nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

24. Možno pripustiť, že konajúce súdy reagovali na námietku sťažovateľa o nezákonnosti výsluchu svedkyne pomerne stručne a všeobecne. V každom prípade aj bez ohľadu na tento dôkazný prostriedok napadnuté uznesenia odkazujú na také skutkové zistenia a ďalšie dôkazy, ktoré tvoria dostatočný podklad pre výroky napadnutých uznesení. Nemožno napr. súhlasiť s tým, že od uvedenej svedeckej výpovede sa odvíjajú napr. aj znalecké posudky, ktoré poukazujú napr. na nadužívanie alkoholu sťažovateľom, na jeho záznamy v odpise z registra trestov, diagnostikovanú poruchu psychiky, zmiešanú poruchu osobnosti, sociálne pomery a pod. Obdobne

okresný súd poukázal na predchádzajúce podmienené odsúdenie za obdobnú trestnú činnosť (sp. zn. 33T/35/2025, právoplatné 13. júna 2025) a krajský súd na postihnutie za obdobné konanie v konaní o priestupku. Všetky tieto dôkazy sa neodvíjajú od výsluchu špecifikovanej svedkyne.

25. Nad rámec veci ústavný súd tiež poukazuje na svoje skoršie uznesenie č. k. IV. ÚS 545/2025-9 zo 14. októbra 2025, v ktorom ústavný súd posudzoval ústavnú udržateľnosť rozhodnutí, ktorými bol sťažovateľ v danej trestnej veci vzatý do väzby. V uvedenom uznesení ústavný súd uviedol, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024). Sťažovateľ v aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti neuviedol takú argumentáciu, ktorá by oslabila alebo akokoľvek rozptýlila pretrvávajúcu dôvodnosť preventívnej väzby. Napokon ústavný súd považoval za relevantné, že nezákonnosť dôkazu môže sťažovateľ namietat aj v konaní vo veci samej vrátane využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu